

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในสภาวะระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ปัจจัยทุนถือเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาและการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ อันจะส่งผลต่อระดับรายได้และความเป็นอยู่ดีของประชาชน ผลจากการเพิ่มขึ้นของการลงทุนจะส่งผลต่อการเพิ่มผลผลิต ภาวะการจ้างงาน และตัวแปรอื่น ๆ ในเศรษฐกิจมหภาค ดังนั้นตลาดการเงิน (financial market) จึงเป็นแหล่งเงินทุนทั้งในด้านการระดมทุนของผู้ต้องการเงินทุนและเป็นแหล่งการปล่อยเงินทุนสำหรับผู้ที่ต้องการปล่อยเงินทุนส่วนเกินที่ตนมีอยู่ ตลอดจนเป็นแหล่งอำนวยความสะดวกแก่บุคคลทั้งสองฝ่ายให้สามารถทำธุรกรรมได้สะดวกขึ้น ทั้งนี้ตลาดการเงินซึ่งมีสถาบันการเงินเป็นสื่อกลางในการระดมเงินออมจากประชาชน ภาคธุรกิจ และภาครัฐบาล ซึ่งตลาดทุนนับเป็นส่วนหนึ่งของตลาดการเงินจึงมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจไทย สถาบันการเงินที่มีบทบาทสำคัญแห่งหนึ่งในการนี้ คือ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (Stock Exchange of Thailand)

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ได้มีการจัดตั้งมาตั้งแต่ช่วงของการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510-2514) โดยเน้นให้มีบทบาทสำคัญในการเป็นแหล่งระดมเงินทุน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ ตลาดหลักทรัพย์จึงเป็นเสมือนดัชนีสะท้อนเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ จะเห็นได้จากช่วงที่ประเทศอยู่ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ เศรษฐกิจตกต่ำ ตัวเลขเศรษฐกิจที่เปิดเผยออกมาไม่น่าพอใจ ผลประกอบการของบริษัทจดทะเบียนไม่เป็นไปตามเป้าที่วางไว้ ดัชนีหลักทรัพย์และปริมาณการซื้อขายก็ตกอยู่ในภาวะซบเซาเช่นกัน ตรงกันข้ามในช่วงที่เรียกว่า เศรษฐกิจเฟื่องฟู นักวิเคราะห์จากสำนักต่าง ๆ ออกมาให้ความเห็นและ

คาดการณ์ว่าผลประโยชน์ของบริษัทจดทะเบียนและตัวเลขเศรษฐกิจในอนาคตจะออกมาดี นักลงทุนก็จะเข้ามาเก็งกำไรกันอย่างคึกคัก ส่งผลให้ดัชนีหลักทรัพย์และปริมาณการซื้อขายก็คึกคักตามภาวะเศรษฐกิจ (ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2548)

สำหรับบทบาทที่สำคัญของตลาดหลักทรัพย์ คือ เป็นแหล่งในการระดมเงินออมระยะยาว (มากกว่าหนึ่งปี) เพื่อทำการจัดสรรให้กับผู้ที่ต้องการเงินทุนระยะยาว นำไปใช้ในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การขยายธุรกิจของผู้ประกอบการเอกชน หรือการลงทุนในด้านการศึกษาของภาครัฐบาล โดยผู้ที่ต้องการระดมเงินทุนจะออกตราสารทางการเงิน หรือหลักทรัพย์ในตลาดทุน ซึ่งประกอบด้วย หุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล หน่วยลงทุนของกองทุนรวม หรือใบสำคัญแสดงสิทธิ เพื่อขายให้กับบุคคลภายนอก หรือประชาชนโดยทั่วไปในตลาดแรกโดยมีตลาดรองหรือตลาดซื้อขายหลักทรัพย์ (secondary or trading market) เป็นแหล่งกลางสำหรับการซื้อขายเปลี่ยนมือความเป็นเจ้าของหลักทรัพย์ที่ได้ผ่านการจองซื้อในตลาดแรกมาแล้ว เป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ซื้อหลักทรัพย์ในตลาดแรกว่า จะสามารถขายหลักทรัพย์นั้นเพื่อเปลี่ยนกลับคืนเป็นเงินสดได้เมื่อต้องการ เพราะหากการระดมทุนกระทำเพียงในตลาดแรกเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีตลาดรอง (secondary market) ในการรองรับการซื้อขายสินทรัพย์เหล่านั้นก็จะมี การซื้อขายแลกเปลี่ยนได้อย่างยากลำบาก ซึ่งตรงจุดนี้จะไม่ส่งผลดีในลักษณะที่บริษัทจะออกหลักทรัพย์แล้ว หาผู้ซื้อได้ยากเพราะไม่มีความมั่นใจว่าหลักทรัพย์เหล่านั้นจะมีมูลค่าที่สูงขึ้นหรือลดลง และอาจไม่สามารถทำการเปลี่ยนมือได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นการมีตลาดรองช่วยทำให้เกิดสภาพคล่องในการซื้อขายเปลี่ยนมือในหลักทรัพย์ และทำให้ผู้ต้องการระดมทุนกับผู้ต้องการลงทุนสามารถทำตามวัตถุประสงค์ที่แต่ละฝ่ายต้องการได้ง่ายขึ้น ข้อดีอีกประการของการเกิดตลาดหลักทรัพย์ คือ การลงทุนในหุ้นสามัญนั้น ผลที่ตามมาก็คือ การร่วมเป็นเจ้าของกิจการกับผู้ถือหุ้นรายอื่นตามสัดส่วนของหุ้นที่มีอยู่ การมีตลาดทำให้ผู้ลงทุนสามารถที่จะเลือกการลงทุนในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่ได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ เป็นการสนับสนุนให้คนร่วมเป็นเจ้าของกิจการในประเทศ และการที่กิจการจะเข้ามาเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์จำเป็นต้องทำตามกฎระเบียบที่ตลาดหลักทรัพย์ได้กำหนด รวมถึงการส่งข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท รายงานทาง

การเงิน และข้อมูลอื่น ๆ ตามที่ตลาดหลักทรัพย์กำหนดให้ส่งตามเวลาที่กำหนด ซึ่งข้อมูลส่วนนี้หากเป็นกิจการที่ไม่ได้อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ การเข้าถึงก็จะทำได้ยากกว่า และข้อมูลข่าวสารเหล่านี้ก็สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการตัดสินใจการลงทุนสำหรับผู้ลงทุน และสามารถทำให้บุคคลทั่วไปสามารถตรวจสอบสถานภาพของกิจการ ความถูกต้อง โปร่งใสในการดำเนินงานของผู้บริหารกิจการได้ อันจะเป็นการส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจในระยะยาว (ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, 2548)

ในตลาดหลักทรัพย์ได้มีการจำแนกกลุ่มอุตสาหกรรมและหมวดธุรกิจออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะการประกอบธุรกิจ โดยหนึ่งในหมวดธุรกิจที่มีความสำคัญที่จะขอหยิบยกมา คือ หมวดธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม เพราะมนุษย์ทุกคน ทุกชนชาติ ทุกภาษาต่างต้องบริโภคอาหาร และอาหารยังถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่มีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะในสภาวะการณ์ปัจจุบันที่ทั่วโลกกำลังประสบปัญหาหาค่าน้ำมันที่แพงขึ้นและทวีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตอาหารสำหรับคนและสัตว์มีราคาพุ่งสูงขึ้น โดยไม่ได้คาดการณ์มาก่อนและนำไปสู่การเกิด “วิกฤติการณ์อาหารโลก” (world food crisis) ขึ้น ก่อให้เกิดกระแสความตื่นเครียดไปทั่วโลก ราคาอาหารที่สูงขึ้นเป็นประวัตการณ์ทำให้บางประเทศเริ่มขาดแคลนอาหารหลัก (food-deficit) ต้องนำเข้าอาหารและโภคภัณฑ์เป็นจำนวนมาก ขณะเดียวกันหลาย ๆ ประเทศถึงกับต้องวางมาตรการห้ามส่งออก และมีการเรียกเก็บภาษีส่งออกทั้งข้าวและอาหาร ทุกครั้งที่มีวิกฤติราคาพลังงานเกิดขึ้น วิกฤติด้านราคาอาหารก็จะเกิดตามมาเป็นวัฏจักร เนื่องจากการเคลื่อนย้ายของธุรกิจพลังงานเข้ามาแย่งวัตถุดิบไปจากพืชอาหารเพื่อเอาไปผลิตพลังงาน ส่งผลให้ราคาอาหารเพิ่มสูงขึ้น และคาดว่าจะยังคงอยู่ในเกณฑ์สูงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเกิดจากปัจจัยสำคัญที่ผลผลิตมีแนวโน้มลดลง สวนทางกับความต้องการบริโภคที่มีแนวโน้มสูงขึ้น และเกิดจากปัจจัยแทรกซ้อนหลาย ๆ ปัจจัยภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ คือ (ภูเบศร์ สมุทรจักร, 2551, หน้า A4)

1. การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรโลก ที่แม้ว่าอัตราการเพิ่มของประชากรโลกจะเพิ่มขึ้นในอัตราที่ชะลอลงเหลือประมาณร้อยละ 1.15 ต่อปีในปัจจุบัน หรือคิดเป็นประชากรเพิ่มขึ้นปีละประมาณ 77 ล้านคน และมีการคาดการณ์ว่าอัตราการเพิ่มของประชากรจะลงมาอยู่ประมาณร้อยละ 1 ต่อปีในปี พ.ศ. 2563 และจะลดลงเหลือประมาณ

ร้อยละ 0.5 ต่อปีภายในปี พ.ศ. 2593 หรือจะมีประชากรโลกประมาณ 9.2 พันล้านคน คิดเป็นจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น 2.4 พันล้านคน ภายในระยะเวลาอีกประมาณ 40 ปีข้างหน้า ในขณะที่พื้นที่สำหรับการเพาะปลูก หรือการผลิตสินค้าเกษตรกรรมนั้น จะมีจำนวนลดลง เนื่องจากพื้นที่ดินที่มีอยู่คงที่ แต่จะมีการนำเอาไปใช้เพื่อการผลิตทางอุตสาหกรรมในการก่อสร้างโรงงาน การนำไปก่อสร้างบ้านเรือนที่อยู่อาศัยตามการขยายตัวของเมือง

2. การเพิ่มขึ้นของกลุ่มชนชั้นกลาง แม้ว่าประชากรส่วนใหญ่ในทวีปเอเชียยังคงอยู่ในชนบทและยากจน แต่การเติบโตของกลุ่มชนชั้นกลางนั้นกลับเพิ่มขึ้นอย่างมาก ตามการเติบโตอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจ และมีการคาดการณ์ว่าแนวโน้มนี้จะคงอยู่ต่อไป ทั้งนี้ในปี พ.ศ. 2533 ชนชั้นกลางในอินเดียเพิ่มขึ้นร้อยละ 9.7 และในจีนร้อยละ 8.6 แต่ในปี พ.ศ. 2550 อัตราการเติบโตนั้นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 และ 70 ตามลำดับ รายได้ที่ดีขึ้นของชนชั้นกลางทำให้คนเหล่านี้เปลี่ยนวิถีชีวิตและวิถีการบริโภคอาหาร การกิน โดยเฉพาะความต้องการบริโภคที่หลากหลายมากขึ้น โดยเฉพาะการกินเนื้อสัตว์มากขึ้น ทำให้อุปสงค์ในทรัพยากรทางการเกษตรเพิ่มตามไปด้วย ทั้งนี้หัวหน้าของสถาบันวิจัยนโยบายอาหารนานาชาติได้กล่าวไว้ในปี พ.ศ. 2551 ว่า การเปลี่ยนแปลงการบริโภคอาหารในกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงขึ้นเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ที่ส่งเสริมให้ราคาอาหารสูงขึ้นทั่วโลก

3. การเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิโลก ภูมิอากาศทั่วโลกมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ผิดปกติที่เกิดขึ้นทั่วโลก นำไปสู่การเกิดภัยพิบัติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการผลิตอาหารทั่วโลก และทำให้สำรองของสินค้าเกษตรทั่วโลกลดลง ตัวอย่างเช่น การผลิตข้าวทั่วโลกมีอยู่สูงถึงประมาณปีละ 400 ล้านตัน แต่ข้าวที่มีการส่งออกขายทั่วโลกมีอยู่ประมาณเพียงปีละ 30 ล้านตัน หรือคิดเป็นเพียงประมาณร้อยละ 10 ของผลผลิตทั่วโลกเท่านั้น สะท้อนว่าประเทศต่าง ๆ จะสร้างสำรองของสินค้าเกษตร และเน้นการบริโภคภายในประเทศมากขึ้น

4. ความต้องการสินค้าเกษตรสำหรับการผลิตพลังงานชีวะมวลประเภทไบโอดีเซลมากขึ้น ทำให้มีการแปลงพื้นที่เพาะปลูกพืชอาหาร ไปสู่พืชพลังงานมากขึ้นทั่วโลก โดยเฉพาะน้ำมันปาล์ม มันสำปะหลัง และอ้อย เป็นต้น

สำหรับประเทศไทยซึ่งเป็นที่รับรู้ของประชาคมโลกว่า อุดมสมบูรณ์ด้วยพืช-พันธุ์ธัญญาหาร เพราะเราเป็นผู้ผลิตและผู้ส่งออกสินค้าภาคเกษตรรายใหญ่ของโลก ก็หนีไม่พ้นกับผลกระทบต่อด้านราคาอาหารแพง ผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคงไม่พ้นประชาชนผู้ยากจน รวมไปถึงชนชั้นกลาง โดยสองเดือนแรกของปีนี้ (ม.ค.-ก.พ. 2554) เทียบกับตัวเลขสองเดือนแรกของปีที่แล้ว (ม.ค.-ก.พ. 2553) ราคาสินค้าในหมวดอาหาร และเครื่องดื่มเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.15 ผักผลไม้ร้อยละ 19.15 อาหารสกร้อยละ 8.4 สอดคล้องกับที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์รายงานว่าสินค้าที่ราคาปรับตัวสูงขึ้น ได้แก่ อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ยางพารา สับปะรด หอมแดง ปาล์มน้ำมัน และไก่เนื้อ

เมื่อรวมกับภาวะราคาน้ำมันที่เริ่มเข้าสู่ช่วงขาขึ้น ก็ยิ่งทำให้ต้นทุนการผลิต การขนส่งสินค้าเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ราคาสินค้าอาหารทยอยปรับราคาสูงขึ้นตามไปด้วย ปัญหาราคาสินค้าอาหารที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวันของคนไทยที่เป็นข่าว ดังตามสื่อต่าง ๆ คงหนีไม่พ้นปัญหาราคาน้ำมันปาล์ม ซึ่งนักวิชาการได้วิเคราะห์กันว่า น่าจะเกิดจากสองปัจจัย คือ ปัจจัยแรกรัฐบาลแทรกแซงราคา ซึ่งเป็นการบิดเบือนกลไก ตลาดโดยรวมมีกลุ่มคนบางกลุ่มที่เป็นเจ้าของกิจการอุตสาหกรรมกลั่นน้ำมันปาล์ม บริสุทธ์แบบผูกขาดในประเทศไทย ซึ่งมีรายใหญ่อยู่ 6 ราย ทำการควบคุมปริมาณสินค้าน้ำมันปาล์มไม่ให้ออกสู่ท้องตลาดอย่างเพียงพอ เพื่อให้เกิดภาวะน้ำมันปาล์มขาดตลาด แล้วราคาก็จะสูงขึ้นจากนั้นก็ค่อย ๆ ทยอยปล่อยน้ำมันปาล์มที่กักไว้ออกมาเป็นช่วง ๆ ทำให้สามารถทำกำไรจากส่วนต่างของราคาสินค้าที่พุ่งสูงขึ้นประกอบกับมีนโยบายจากรัฐคอยสนับสนุนหลายด้าน เช่น การห้ามนำเข้าน้ำมันปาล์ม (แต่ไม่ห้ามส่งออก) มาภายหลังที่สถานการณ์ขาดแคลนสูงจนจึงมีการให้โควตานำเข้าน้ำมันปาล์ม ซึ่งในทางปฏิบัติแล้ว โรงงานกลั่นน้ำมันปาล์มรายใหญ่นั้นเองที่เป็นผู้นำเข้า นอกจากนี้รัฐบาลยังกตราคาน้ำมันปาล์มให้อยู่ที่ขวดละ 47 บาท ในขณะที่ยกราคापาล์มดิบขึ้นไปสูงสุดถึงราว 10.5 บาทต่อกิโลกรัม ในหลักเศรษฐศาสตร์ที่ราคาน้ำมันปาล์มกับราคาปาล์มดิบไม่สมดุลกันเช่นนี้จะทำให้เกิดตลาดมืดขึ้น ซึ่งขายน้ำมันปาล์มกันสูงถึงขวดละ 70 บาท ทำให้น้ำมันปาล์มส่วนหนึ่งหายไปจากตลาด ส่วนในปีถัดมา คือ ช่วงไตรมาสที่สี่ของปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2553) เกิดภาวะที่ผลผลิตปาล์มลดน้อยลงจริง หรือที่เรียกว่า “ช่วงปาล์ม

ขาดคอ” คือ ปาล์มต่อต้านให้ลูกน้อยลงอันเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ขาดปุ๋ย ขาดการบำรุงรักษา และน้ำท่วมพื้นที่ปลูกปาล์มจำนวนหนึ่ง ทำให้ปาล์มดิบขาดแคลนบวกกับการห้ามนำเข้าปาล์ม จึงทำให้ราคาปาล์มดิบสูง เรื่องนี้ทางโรงงานแปรรูปปาล์มก็รู้จึงไปแย่งซื้อผลปาล์มดิบ เกษตรจึงได้ราคาดี และน้ำมันปาล์มอีกส่วนหนึ่งก็ถูกนำไปทำไบโอดีเซลด้วย ทว่าปัจจัยนี้ไม่ใคร่สำคัญเท่าปัจจัยแรกอันทำให้เกิดวิกฤติน้ำมันปาล์มขึ้น กล่าวโดยสรุปของเหตุการณ์ในครั้งนี้ คือ กลุ่มคนบางกลุ่มร่วมมือกับคนจากภาครัฐทำให้น้ำมันปาล์มขาดแคลนเพื่อทำกำไรส่วนต่างที่เกิดจากการแทรกแซงแล้วมาแบ่งกัน กระบวนการทั้งหมดนี้มีการวางแผนล่วงหน้ามาแล้วระยะหนึ่งและดำเนินไปตามขั้นตอนที่วางไว้ครบถ้วนกระบวนการ งานนี้จึงมีบางกลุ่มได้ผลประโยชน์ไปเต็มเม็ดเต็มหน่วย

จากปัญหาที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะพบว่า ราคาสินค้าอาหารจะเคลื่อนไหวไปในทิศทางไหนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการทั้งเหตุจากธรรมชาติ หรือเหตุจากมนุษย์ก็ตาม ต่างส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้างและมีผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมทั้งสิ้น และแน่นอนว่าบริษัทที่ดำเนินธุรกิจด้านอาหารและเครื่องคัมซึ่งจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ก็ต้องได้รับผลกระทบเช่นกัน สิ่งหนึ่งอาจจะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงบการเงินหรือราคาหุ้น เหตุดังกล่าวจึงทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (BAHT) ดัชนีราคาผู้บริโภคในประเทศ (CPI) ดัชนีราคาหลักทรัพย์ Dow Jones ในตลาดหลักทรัพย์สหรัฐฯ (DJIA) ดัชนีราคาน้ำมันสหรัฐฯ (NYMEX) ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง (M2) มีอิทธิพลต่อดัชนีหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องคัมในทิศทางใด และนักลงทุนสามารถที่จะนำผลการศึกษาในครั้งนี้ไปใช้วางแผนและประกอบตัดสินใจในการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อดัชนีหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องคัมในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

สมมติฐานของการศึกษา

1. การเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภคในประเทศ (CPI) ดัชนีราคาหลักทรัพย์ Dow Jones ในตลาดหลักทรัพย์สหรัฐฯ (DJIA) และราคาน้ำมันสหรัฐฯ (NYMEX) ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง (M2) มีอิทธิพลต่อดัชนีหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องดื่มในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในทิศทางเดียวกัน

2. การเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ (BAHT) มีอิทธิพลต่อดัชนีหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องดื่มในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในทิศทางตรงกันข้าม

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้ จะใช้ข้อมูลประเภทรายเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2546 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2553 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมาก

วิธีการศึกษา

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) มีลักษณะข้อมูลแบบรายเดือนซึ่งรวบรวมข้อมูลปริมาณซื้อขายหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องดื่มในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย รวมถึงสิ่งพิมพ์และเว็บไซต์ (web site) ต่าง ๆ

วิธีการวิเคราะห์

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive analysis) เป็นการวิเคราะห์ การดำเนินงาน และนโยบายการสนับสนุนการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ตลอดจน โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์และการลงทุนในหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องดื่ม และนโยบายส่งเสริมการลงทุนของธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นแก่นักลงทุนที่ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

2. การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (quantitative analysis) จะเป็นข้อมูลเชิงอนุกรมเวลา (time series) ประเภทรายเดือน โดยวิธีทางสถิติเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในรูปสมการถดถอยเชิงซ้อน และประมาณค่าโดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares--OLS) โดยมีแบบจำลองดังนี้

$$\begin{aligned} \text{LnFOOD} = a_0 + a_1\text{LnBAHT} + a_2\text{LnCPI} + a_3\text{LnDJIA} + a_4\text{LnM2} \\ + a_5\text{LnNYMEX} \end{aligned}$$

โดย

FOOD คือ ดัชนีหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องดื่มในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (หน่วย: จุด)

BAHT คือ อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ (หน่วย: บาทต่อดอลลาร์-สหรัฐฯ)

DJIA คือ ดัชนีราคาหลักทรัพย์ Dow Jones ในตลาดหลักทรัพย์สหรัฐฯ (หน่วย: จุด)

M2 คือ ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง (หน่วย: ล้านบาท)

NYMEX คือ ราคาน้ำมันสหรัฐฯ (หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อบาร์เรล)

CPI คือ ดัชนีราคาผู้บริโภคในประเทศ (หน่วย: จุด)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ตลาดทุน หมายถึง แหล่งระดมเงินทุนในระยะยาวของบริษัทที่ผู้ประกอบการสามารถแสวงหาเงินทุน เพื่อนำไปใช้ในการขยายกิจการและการลงทุนให้เพิ่มขึ้น

ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index--CPI) หมายถึง เครื่องมือวัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกของสินค้าและบริการที่ผู้บริโภคจ่ายซื้อ เพื่อการบริโภค ณ ตลาดและร้านค้าปลีกในงวดเวลาใดเวลาหนึ่งในจำนวนคงที่ เมื่อเปรียบเทียบกับงวดเวลาฐาน

ตลาดแรก หมายถึง ตลาดสำหรับการออกหลักทรัพย์ใหม่ที่ออกโดยบริษัท จำกัด (มหาชน) หรือบริษัทเอกชน

ตลาดรอง หมายถึง ตลาดซื้อขายหลักทรัพย์ระยะยาวที่ได้ผ่านการซื้อขายในตลาดแรกมาแล้ว ส่วนตลาดรอง ได้แก่ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักลงทุนทั่วไปที่จะเข้ามาลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยสามารถนำผลการศึกษาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการตัดสินใจที่จะลงทุนในการซื้อขายหลักทรัพย์กลุ่มอาหารและเครื่องดื่มในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
2. ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยสามารถใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและการวางนโยบายเพื่อส่งเสริมการลงทุนให้กับนักลงทุนต่อไป